

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie M. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 7 lipca 2015 r., mocą której odmówiono prawa do odsetek od zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 grudnia 2013r. do dnia 27 kwietnia 2014r. oraz od zasiłku macierzyńskiego wypłaconego za okres od 28 kwietnia 2014r. do 26 kwietnia 2015r.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Decyzją z dnia 4 lutego 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, iż M. O. nie podlega od dnia 1 września 2013r. ubezpieczeniom społecznym jako pracownik z tytułu zatrudnienia w firmie (...).

W związku z powyższym, decyzjami z dnia 7.02.2014r., 25.02.2014r., 21.03.2014r., 23.04.2014r., 27.05.2014r. i 6.08.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 grudnia 2013r. do dnia 29 kwietnia 2014r., zasiłku macierzyńskiego od 28 kwietnia 2014r. do 14 września 2014r., dodatkowego zasiłku macierzyńskiego za okres od 15 września 2014r. do 26 października 2014r., zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego od 27 października 2014r. do 26 kwietnia 2015r.

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2015r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi w sprawie VIII U 1019/14, rozpoznając odwołanie od decyzji z dnia 4 lutego 2014r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż ustalił że M. O. jako pracownik zatrudniony na umowę o pracę w firmie (...) G. C. z siedzibą w Ł. podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 września 2013r. Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na złożonych dokumentach oraz zeznaniach świadka P. G. oraz odwołujących się.

Pozwany odebrał powyższy wyrok w dniu 6 marca 2015r.

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. uchylił decyzje z dnia 7.02.2014r., 25.02.2014r., 21.03.2014r., 23.04.2014r., 27.05.2014r. i 6.08.2014r. i przyznał wnioskodawczyni prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 grudnia 2013r. do dnia 27 kwietnia 2014r., zasiłku macierzyńskiego za okres od 28 kwietnia 2014r. do 14 września 2014r., dodatkowego zasiłku macierzyńskiego za okres od 15 września 2014r. do 26 października 2014r. i urlopu rodzicielskiego za okres od 27 października 2014r. do 26 kwietnia 2015r.

W dniu 16 kwietnia 2015r. pozwany wypłacił należne zasiłki za powyższy okres.

W postępowaniu przed organem rentowym nie przeprowadzono dowodu z zeznań świadków, gdyż nie został takowy zgłoszony. Przedstawiono natomiast obszerną dokumentację.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego (art. 6 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - Dz.U.2010.77.512 j.t.). Zgodnie z art. 29. 1 ww. ustawy, zasiłek macierzyński przysługuje ubezpieczonej, która w okresie ubezpieczenia chorobowego albo w okresie urlopu wychowawczego urodziła dziecko.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, iż pierwotnie wnioskodawczyni odmówiono prawa do zasiłku chorobowego i macierzyńskiego za sporny okres z uwagi na ustalenie, iż nie podlega ona ubezpieczeniom społecznym. Wydanie decyzji przyznającej prawo do zasiłku chorobowego i macierzyńskiego było skutkiem wydania przez Sąd Okręgowy wyroku ustalającego, iż wnioskodawczyni podlega ubezpieczeniom społecznym. Zasiłek za sporny okres

został wypłacony w dniu 16 kwietnia 2015r. Natomiast orzeczenie Sądu Okręgowego z dnia 29 stycznia 2015r. pozwany odebrał w dniu 6 marca 2015 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłaca zasiłek chorobowy bieżąco po stwierdzeniu uprawnień. Zasiłek wypłaca się nie później jednak niż w ciągu 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień do zasiłków (art.64 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - Dz.U.2010.77.512 j.t.). Jeżeli płatnik składek nie wypłacił zasiłku w terminie, o którym mowa w ust. 1, jest on obowiązany do wypłaty odsetek od tego zasiłku w wysokości i na zasadach określonych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych (art.64 ust.2 cytowanej ustawy).

Jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności (art.85 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych Dz.U. nr 137 poz.887). Przesłanką powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek jest opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego lub wypłaty tego świadczenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 501). Sąd I instancji uznał, że taka właśnie sytuacja miała miejsce - ZUS nie wypłacił wnioskodawcy świadczeń, pomimo istnienia przesłanek do ich wypłaty.

Zgodnie jednak z art. 85 ust. 1 zdanie ostatnie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych prawo do odsetek nie dotyczy przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Sąd Rejonowy podniósł, iż w rozpatrywanej sprawie istnieją takie właśnie okoliczności, które wyłączają odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Przyczyną odmowy przyznania prawa do zasiłku chorobowego była uprzednia decyzja o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym. Dopiero postępowanie przed Sądem Okręgowym, w tym między innymi zeznania świadka, wykazały, iż umowa o pracę zawarta z wnioskodawczynią była faktycznie wykonywana i nie miała na celu obejścia ustawy o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego. Postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych uzasadniało podejrzenia co do fikcyjności zatrudnienia M. O.. Nie można więc w takiej sytuacji uznać, że ZUS w sposób zawiniony nie wypłacił świadczeń.

Zdaniem Sądu meriti, z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika bowiem, że przewidziane w art. 85 ust. 1 zdanie drugie wyłączenie obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek nie jest zależne od wykazania, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 października 2004r. (II UKN 485/03 opubl. OSNP 2005/10/147) wyraził pogląd, iż zawarte w tym przepisie określenie: "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jest bardziej zbliżone znaczeniowo do używanego w przepisach prawa określenia: "przyczyn niezależnych od organu", co oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu. Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy Sąd podkreślił, że dopiero w postępowaniu sądowym w związku z odwołaniem wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego stwierdzającej niepodleganie ubezpieczeniom społecznym, został zgłoszony dowód z zeznań świadka, a przeprowadzenie przez sąd dowodu z tych zeznań doprowadziło do ostatecznego wyjaśnienia wątpliwości co do charakteru zatrudnienia wnioskodawczyni i zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego. Przy czym ZUS nie dysponował dowodami w postaci zeznań świadka - wnioski

o przeprowadzenie takich właśnie dowodów zostały zgłoszone dopiero w postępowaniu sądowym. Kwestia przyznania prawa do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego była konsekwencją tych ustaleń.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy stwierdził brak podstaw do uznania, że organ rentowy obowiązany jest do wypłaty odsetek za okres żądany przez wnioskodawczynię.

Apelację od powyższego orzeczenia w całości wniósł pełnomocnik wnioskodawczyni.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w sprawie i w ten sposób miało istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, polegające na:

- całkowitym pominięciu przez Sąd I instancji dowodów świadczących o okolicznościach przeprowadzenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych postępowania kontrolnego w związku z zatrudnieniem M. O. w zakresie sposobu gromadzenia materiału dowodowego i nieprawidłowości tego postępowania, a także o możliwości uzyskania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych na etapie prowadzenia postępowania kontrolnego materiału dowodowego (w postaci dowodów z dokumentów i zeznań świadka) umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego dotyczącego zatrudnienia M. O., realności tego zatrudnienia, a w konsekwencji - przyznanie i wypłatę świadczenia;

- całkowitym pominięciu przez Sąd I instancji dowodów dotyczących przebiegu postępowania przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt VIII U 1019/14 świadczących o tym, że Sąd ten oparł się przy rozstrzygnięciu w głównej mierze na dokumentach przedłożonych przez M. O. i G. C., a które organ rentowy mógł uzyskać na etapie prowadzenia postępowania kontrolnego, zeznania świadka nie miały charakteru rozstrzygającego, a przebieg postępowania sądowego nie miał charakteru nadzwyczajnego i wyjątkowego;

co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach stanu faktycznego sprawy polegającego na wadliwym uznaniu przez Sąd I instancji, że wystąpiły okoliczności zwalniające ZUS z obowiązku wypłaty odsetek powódce.

2. będące konsekwencją wadliwej oceny dowodów naruszenie przepisów prawa materialnego, a tj. art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 121 ze zm.; dalej: „ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych”) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, w której z okoliczności niniejszej sprawy wynika jednoznacznie, że opóźnienie w wypłacie świadczeń na rzecz powódki spowodowane było okolicznościami, za które odpowiedzialność ponosi Zakład Ubezpieczeń Społecznych i których nie można uznać za okoliczności niezależne od tego organu.

W granicach tak określonych zarzutów apelacyjnych skarżący wniósł o zmianę wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyznanie M. O. prawa do odsetek od wypłaconego zasiłku chorobowego za okres od 1.12.2013r. do 27.04.2014r. i zasiłku macierzyńskiego za okres od 28.04.2014r. do 26.04.2015r. Ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, w tym znaczeniu iż prowadzi do uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2015 poz. 121 ze zm.), jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty

odsetek od tego świadczenia, w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Przesłanką powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek jest więc opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia pieniężnego lub wypłaty tego świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r. II UK 22/11).

Błędy organu rentowego rodzące jego odpowiedzialność w postaci zapłaty odsetek można zakwalifikować jako błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa jest popełniany wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego oraz po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji, w przedmiotowym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu, liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek. Bardziej złożoną jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych, jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, iż przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za to opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin organ rentowy nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 maja 2014 r. III AUa 2071/13 LEX nr 1483723).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy skarżąca wywodzi, iż organ rentowy - w ramach swych kompetencji – mógł doprowadzić do wyjaśnienia wszystkich niezbędnych okoliczności pozwalających na wydanie prawidłowej decyzji. Bezsprzecznie bowiem, już na etapie postępowania administracyjnego organ rentowy mógł przeprowadzić pełne i rzetelne postępowanie wyjaśniające, które pozwoliłoby na właściwą ocenę sytuacji prawnej wnioskodawczyni z tych też względów żądanie zasądzenia odsetek w przedmiotowej sprawie jest uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić jednak należy, iż z uwagi na uchybienia procesowe na tym etapie sprawy zarzuty apelacji wywiedzione w tej materii nie poddają się kontroli instancyjnej.

Zgodnie z art. 325 k.p.c. sentencja wyroku powinna zawierać między innymi oznaczenie przedmiotu sprawy oraz rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron.

Sąd wydaje wyrok, jeżeli rozstrzyga o głównym żądaniu pozwu. Rozstrzygnięcie powinno zatem dokładnie określać to, o czym sąd orzekł, tak aby ustalenie granic przedmiotowych powagi rzeczy osądzonej nie nastroczało żadnych trudności i żeby wyrok był zrozumiały, także bez jego uzasadnienia. Rozstrzygnięcie sprawy zawarte w sentencji wyroku powinno stanowić całościową, integralną w treści i jasną w formie wypowiedź określającą, w jakim zakresie zgłoszone żądania zostały uwzględnione, a w jakim nie. Przedmiot rozstrzygnięcia w sprawie powinien być sformułowany w sposób pozwalający na wykonanie wyroku bez żadnych wątpliwości (wyr. SN z 24.1.1985 r., III CRN 297/84, Legalis).

Ponadto zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Przepis ten wyraża kardynalną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, według której sąd związany jest żądaniem zgłoszonym przez powoda w powództwie (*ne eat iudex ultra petita partium*), a więc nie może wbrew

żądaniu powoda (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.) zasądzić czegoś jakościowo innego albo w większym rozmiarze czy też zasądzić powództwo na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda.

W kontekście powyższego orzeczenie co do istoty sporu dokonuje się zarówno na podstawie analizy żądań pozwu jak i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia (zob. wyrok SN z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483). Zaniechanie przez sąd pierwszej instancji wyjaśnienia treści żądania pozwu i zbadania jego materialnej podstawy, jest równoznaczne z nierozpoznananiem istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 20 lutego 2014 r., I CZ 114/13, niepubl.).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy dotyczącej roszczenia o odsetki istota sporu sprowadzała się więc nie tylko do zbadania czy doszło do wypłaty świadczeń w przepisany do tego terminie, nadto ewentualnego stwierdzenia czy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład ponosi odpowiedzialność - czym Sąd Rejonowy w świetle uzasadnienia zaskarżonego wyroku się zajął. Istotę sporu stanowiła również analiza powyższych przesłanek w zakresie skonkretyzowanego zarówno pod względem wysokości, jak i terminów wymagalności, żądania pozwu, a tego w procesie zabrakło.

Stanowczo należy podkreślić, że ani w odwołaniu od przedmiotowej decyzji ani w toku procesu żądanie przyznania prawa do odsetek nie zostało skonkretyzowane co do wysokości roszczeń, to jest okresów za jakie są dochodzone, jak i kwot od których w poszczególnych okresach odsetki winny być naliczone. Powyższy brak powoduje, że niemożliwe jest określenie granic przedmiotowego sporu, a przez to weryfikacja zasadności żądania przyznania prawa do odsetek za opóźnienie, którego wymiar w ogóle nie został - przez wnioskodawczynię domagającą się tego prawa - określony.

Znamienne jest, że domagając się prawa do odsetek od wypłaconego zasiłku chorobowego i zasiłku macierzyńskiego, we wniosku o wypłatę świadczeń ubezpieczona ogólnikowo wносиła o przyznanie odsetek obliczonych od dat wymagalności poszczególnych należności miesięcznych do dnia zapłaty. Tym bardziej zatem merytoryczna sądowa kontrola zasadności wydanej w tym przedmiocie decyzji i orzeczenie co do istoty sporu wymagają nie tylko przesądzenia zasady przyznawania odsetek w ogóle, ale i skrupulatnej oceny żądania z uwzględnieniem wszystkich wskazanych wyżej parametrów. Tymczasem zaskarżone rozstrzygnięcie wskazanych przesłanek nie spełnia.

Zaskarżony wyrok z uwagi na brak rozpoznania istoty zawisłego sporu nie nadaje się zatem do kontroli instancyjnej. W takiej sytuacji w ocenie Sądu Okręgowego konieczne jest wydanie orzeczenia kasatoryjnego, to jest uchylene wyroku Sądu I instancji, bez merytorycznego odniesienia się do zarzutów apelacji. Na tym etapie postępowania ich ocena, bez szczegółowego określenia przedmiotu żądania i zakresu rozstrzygnięcia jest bowiem bezprzedmiotowa.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 2 k.p.c.

Sąd Rejonowy orzekając ponownie, w pierwszej kolejności winien, ustalić jaki jest dokładnie zakres wniesionego odwołania, obligując stronę powodową do sprecyzowania roszczeń. Powyższe jest bowiem niezbędne do ustalenia przedmiotu sprawy i oceny prawidłowości wydanej przez organ rentowy decyzji. Następnie zaś Sąd winien ocenić przeprowadzenie jakich dowodów z inicjatywy strony jest nieodzowne dla rozpoznania sporu w zakresie uprzednio określonego żądania. Dopiero bowiem dokonanie tych czynności pozwoli na rzetelną ocenę materiału dowodowego i orzeczenie co do istoty sprawy. Sądowi II instancji pozwoli zaś na kontrolę instancyjną wydanego orzeczenia, w wypadku jego zaskarżenia.